

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobkyně **K. A.**, zast. Mgr. Janem Urbanem, advokátem AK Hradec Králové, Ak. Heyrovského 1178, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2011, čj. OAM-246/VL-18-ZA14-2009, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2011, čj. OAM-246/VL-18-ZA14-2009 se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 75,-- Kč do 30ti dnů od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se včasnou žalobou domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného, kterým jí nebyl, s odkazem na ust. §§ 12 – 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), udělen azyl. Druhým výrokem tohoto rozhodnutí jí byla na dobu 12 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí udělena dle § 14a) cit. zákona doplňková ochrana.

V žalobě žalobkyně namítala zkrácení na svých právech, a to co do výroku I. napadeného rozhodnutí, tedy neudělení azylu. Soudem ustanovený právní zástupce pak v doplnění žaloby namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí, spočívající v tom, že žalovaný se řádně nevypořádal se všemi významnými skutečnostmi, zneužil správní uvážení, když neudělil žalobkyni humanitární azyl, aniž by zjistil skutkový stav v rozsahu, potřebném pro jeho posouzení a nevypořádal se v tomto směru se skutečnostmi, které žalobkyně tvrdila. V průběhu řízení vypověděla, že vlast opustila z důvodů zdravotních problémů, které jsou následkem černobylské havárie z r. 1986. Do Kyjevské oblasti přijela v září 1985 na základě umístěnky, po havárii jaderné elektrárny v dubnu 1986 zde musela zůstat a pracovat v místní nemocnici až do chvíle, kdy onemocněla krevní anémií. Dále pak popsala své současné zdravotní problémy, které jsou přímým důsledkem jejího pobytu v blízkosti jaderné elektrárny v Černobyli po její havárii a poukázala rovněž na to, že v Bělorusku je v popsaném důsledku i v současné době vysoká radiace, což její problémy ještě prohlubuje. Vyjádřila proto své přání žít daleko od Černobyli v zemi, kde je zdravé životní prostředí, které samo o sobě pozitivně působí na její zdravotní stav. Tato její tvrzení jsou bezpochyby významná z hlediska možného udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Úvahy žalovaného jsou z tohoto pohledu obsaženy na str. 5 rozhodnutí, výše uvedenými tvrzeními žalobkyně se však správní orgán v odůvodnění rozhodnutí nezabývá. Z napadeného rozhodnutí ani nevyplyvá, že by si žalovaný opatřil podklady pro posouzení tvrzení žalobkyně o neustále zvýšené radiaci na území Běloruska a o možných negativních dopadech této radiace zejména na zdraví těch, kteří byli vystaveni zvýšené radiaci při nuceném pobytu v bezprostřední blízkosti jaderné elektrárny po její havárii v r. 1986, tak, jak tomu bylo v případě žalobkyně. Žalobkyně si je přitom vědoma, že udělení azylu dle ust. § 14 zákona o azylu je určeno volnou úvahou žalovaného, toto jej však jistě nezbavuje povinnosti zjistit skutkový stav v potřebném rozsahu – tedy opatřit si informace k prověření žalobkyní tvrzených skutečností, které by mohly být relevantní z hlediska možného udělení humanitárního azylu, ale i k případnému vypořádání se s tím, proč je z uvedeného hlediska nepovažuje za významné. Napadené rozhodnutí je tak nezákonné a je navrhováno jeho zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení.

Správní orgán reagoval na žalobní námitky písemným vyjádřením ze dne 13. 9. 2011, kdy uvedl, že s nimi nesouhlasí, odkazuje přitom na obsah správního spisu, zejména vlastní žádost žalobkyně, použité informace o zemi původu, výpovědi žalobkyně a samotné rozhodnutí ve věci, s tím, že postupoval v řízení plně v souladu se zákonem o azylu a správním řádem, zabýval se všemi sdělenými skutečnostmi a zjistil skutečný stav věci. Též si opatřil úplné podklady a ze všech provedených důkazů plyne, že učiněný závěr je správný a v souladu se zákonnými normami. Žalobkyně uvedla, že důvodem jejího odchodu z vlasti byly zdravotní problémy v důsledku jejího pobytu v blízkosti jaderné elektrárny Černobyl po její havárii v dubnu 1986. Česká republika je pro ni cílovým státem a chce se zde léčit. Bělorusko opustila na základě schengenského víza v říjnu 2008 a do ČR přicestovala na základě Dublinského nařízení s manželem dne 6. 4. 2009, kde o dva dny později požádala o mezinárodní ochranu. Dále žalovaný popisuje skutečnosti, které žalobkyně uváděla v rámci provedených pohovorů, jak soud uvede následně.

Žalovaný poté uvádí, že učinil vcelku bezpečný závěr, že nebylo prokázáno, že by žalobkyně byla pronásledována za uplatňování politických práv a svobod, či z důvodu její rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávání určitých politických názorů, naopak, uvedla, že zem původu opustila bez problémů, s cílem využívat kvalitnější lékařskou péči v zahraničí. Správní orgán proto dospěl k závěru, že podmínky ust. § 12 naplněny nejsou a je přesvědčen, že řádně zjistil a posoudil i osobní situaci žalobkyně z pohledu jejích tvrzení, směřujících k případnému udělení azylu humanitárního, což je plně v jeho pravomoci. V tomto směru postupoval v souladu se zákonem, dodržel všechny příslušné procesní předpisy. Humanitární azyl je specifickou formou mezinárodní ochrany, institutem zcela výjimečným a nelze o něj žádat. Správní orgán se zabýval všemi zdravotními důvody žalobkyně, své uvážení zakomponoval do odůvodnění svého rozhodnutí a uvedl, proč důvody k udělení tohoto výjimečného institutu neshledal. Odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. jeho rozhodnutí čj. 3 Azs 105/2004-72 ze dne 29. 10. 2003, 5 Azs 170/2004-72 ze dne 26. 8. 2004. Např. v rozsudku ze dne 18. 10. 2005, čj. 3 Azs 226/2005-68 pak NSS řešil nižší úroveň zdravotnictví v zemi původu žadatele s tím, že takové skutečnosti bez přistoupení dalších okolností nemohou založit důvod pro udělení azylu (ani překážku vycestování dle tehdy platné právní úpravy - § 91 zákona o azylu v tehdejší znění). Kvalitnější zdravotní péče tak nemůže být důvodem pro udělení humanitárního azylu či některé z forem mezinárodní ochrany ve smyslu zákona o azylu, žalovaný zdůrazňuje, že žalobkyně měla zmiňované potíže již při první návštěvě ČR v únoru 2008 a možnosti požádat o mezinárodní ochranu tehdy nevyužila, učinila tak až v případě, kdy tato nebyla udělena v Rakousku. S žalobní námitkou žalovaný nesouhlasí, provedl s žalobkyní pohovory, seznámil ji s podklady, měla možnost se k nim vyjádřit. S obsahem jednotlivých informací žalovaný pracoval, o čemž svědčí i odůvodnění jeho rozhodnutí, toto shledává dostatečným a na základě uvedených skutečností navrhuje zamítnutí žaloby.

V průběhu jednání soudu dne 26. 3. 2012 žalobkyně uvedla, že na území ČR jí nastavená kardiologická léčba pomáhá, má takové množství léků, které by v Bělorusku nikdy nesehnala, neboť její lékař našel kombinaci preparátů, po níž se cítí dobře, nemá bolesti hlavy ani jiné závažnější problémy. Jako další zdravotní obtíže pak označila oční zákal a problémy s nohama, všechny své problémy přičítá následkům černobylské katastrofy. K dotazu, proč s manželem nepožádali o azyl při první návštěvě ČR pak žalobkyně uvedla, že tehdy byly na cca tříhodinovém zájezdu v Drážďanech, o této možnosti nevěděli. Uvedla, že jak pro ni, tak pro manžela má pobyt na nezamořeném území blahodárný vliv. V Bělorusku užívala léky, ty ale nebyly efektivní, dovozové nebyly k dispozici. Proto chodili s manželem na byliny, tam, kde to bylo méně zamořené. Je přesvědčena, že problémy s vysokým tlakem u ní byly způsobeny zejména stresem z toho, že bydlela nedaleko, viděla výbuch a následně vše, co dělali lidé, kterých se ta situace jakkoliv dotkla. Následky vlastně nese celý život. Zástupce žalobkyně odkázal na písemné doplnění žaloby, důvod námitek žalobkyně je zřejmý, její žádost směřovala k humanitárnímu azylu a uváděla skutečnosti, které by k tomuto mohly vést, žalovaný se však dosud se všemi nevypořádal. Zejména pak s jejím tvrzením, že její problémy zdravotní souvisí s jejím

nuceným pobytem u jaderné havárie – přímo v době jejího vzniku i po ní, ale i s tvrzením, že celé území Běloruska je zamořeno spadem a míra tohoto zamoření sice není taková, aby nutně ohrožovala zdravotní stav zdravých osob, nicméně její a jejího manžela, kteří byli účastní odstraňování havárie ano. Správní orgán se dosud zcela nevypořádal se skutečností, že pobyt na jiném území je pro žalobkyni a její zdraví pozitivní.

Potvrzení, že zdravotní problémy žalobkyně souvisejí s tehdejším ozářením zcela jistě nemohla nikde získat, zcela zřejmě by ho nevystavil ani zdejší lékař. K otázce je potřebné se postavit jiným způsobem – zda několik týdnů pobytu a práce při havárii mohlo mít negativní dopad a doživotní následky na zdravotní stav žalobkyně a pokud takovou skutečnost nelze vyloučit, je nutno vycházet z toho, že ano. Z uvedených důvodů žalobkyně i nadále navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí, vrácení věci k dalšímu řízení a na náhradě nákladů řízení účtuje jízdné vlakem z místa pobytu k jednání soudu a zpět, v ceně 74,50 Kč.

Pověřená pracovnice žalovaného předložila výsledky kardiovyšetření žalobkyně ze dne 2. 2. 2012, zdravotní problémy jako následek jaderné katastrofy považuje u žalobkyně za spekulativní, poukazuje na závěr o její nadváze, s tím, že léčba vysokého tlaku je dobře korigována. Žalobkyně takto navštěvuje odborného lékaře dvakrát za rok a je schopna cestování. Žalovaný odkazuje na svoji argumentaci, vyslovenou již v případě manžela žalobkyně i na nálezy Ústavního soudu, pojednávající o tom, že na azyl není právní nárok, je vždy potřebné zkoumat individuální podmínky. Správní orgán, v jehož kompetenci je úvaha o existenci podmínek, zvláštního zřetele hodných, podrobně odůvodnil, proč je v dané věci neshledal. Byly naopak shledány podmínky, za nichž nebylo možné vyloučit s ohledem na situaci v Bělorusku případné ohrožení bezpečného návratu a byla proto manželům udělena doplňková ochrana. Žalovaný na základě přednesených skutečností navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné s tím, že náhradu nákladů řízení nežadá.

Při jednání pak soud konstatoval překlad článku, předloženého žalobkyní, s názvem „Černobyl – fakta, která jste neznali“ ze dne 12. 4. 2011, který pojednává o tom, že havárie byla jedinou havárií 7. stupně – velká havárie s vážnými následky pro zdraví lidí a pro životní prostředí, Bělorusko bylo postiženo 75 % veškerého zamoření z Černobyli, radioaktivní spad zasáhl větší část Evropy, jadernému výbuchu zabránilo UFO, odškodnění dostává 7 milionů lidí, poškozených černobylskou havárií a přibližně 200 tun radioaktivního materiálu stále zůstává v sarkofágu, jenž praská a rozpadá se stářím.

Ze správního spisu soud konstatoval, že žalobkyně podala v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 8. 4. 2009, uvedla, že je narozena 12. 4. 1940, vdaná, současně s ní žádá o toto udělení i její manžel. Její dcera žije v Rusku a sourozenci v Kazachstánu. Do svého odjezdu z Běloruska žila v Minsku. Její cestovní pas zůstal v Rakousku, kde žádali o azyl. Je pravoslavného vyznání, nikdy nebyla politicky organizována, má středoškolské vzdělání – zdravotní sestra, ve

zdravotnictví pracovala 37 let. V Bělorusku má nárok na starobní důchod. Jako důvod opuštění země původu uvedla, že v r. 1986 žila v Novych Petrovcích, 83 km od Černobylu. Ráno po výbuchu viděla, že nebe je napůl zakryto atomovým oblakem. Musela jako zdravotník zůstat na místě, když dostala anémii, dostala dovolenou a jela do Kazachstánu. Pak žádala v Moskvě o přeložení, ale byla odmítnuta. Našla si práci v Rusku, ve městě Sovětsk. Po havárii se seznámila s manželem, jejich zdravotní stav se horšil, proto odjeli, léčila se s anémií na Kubě, měla také spálenou kůži a problémy s ledvinami. Její manžel měl v zemi původu potíže zdravotního rázu, ale také s milicí, neboť chodil na mítinky. S žalobkyní provedl správní orgán dva pohovory, a to dne 6. 5. 2009 a 15. 11. 2010. V jejich průběhu žalobkyně vypověděla, že se narodila v Kazachstánu, tam vystudovala a do 41 let tam pracovala. Pak odjela na Krym a dostala umístěnku do Kyjevské oblasti, po výbuchu z nich udělali vojáky a musela tam pracovat až do onemocnění anémií. Odtud pak odjela do Kaliningradské oblasti, kde pracovala asi rok, tam si pro ni přijel manžel a odvezl ji do Běloruska. Tam ale skončil s deštěm veškerý spád, všichni jedí zasažené potraviny, z jejich známých spolupracovníků již není prakticky nikdo naživu. I jim začaly zdravotní problémy, vypadaly jim zuby, trpí velkými kostními výrůstky a rostla jim mateřská znaménka. Z těchto důvodů odjeli, podařilo se to až v r. 2008, kdy je začali pouštět ven spolu, dříve to nebylo možné a jeden bez druhého odjet nechtěli. O azyl požádali v ČR proto, že je to daleko od Černobylu, doufali v poskytnutí zdravotní péče. Při návratu by je pronásledovali. Žalobkyně popsala, že chodila v Bělorusku na polikliniku, ale doktor ji neléčil. Na Kubě jí vyléčili ledviny, popálené ruce, anémii, doma ale měla vysoký tlak. Zde jí lékař pomohl, je jí lépe. Invalidní důchod doma nedostala, bylo jí řečeno, že nemocní jsou všichni. Léčbu odmítl v tom smyslu, že nebyly potřebné léky. Jedna mladá žena jim poradila, že v Rakousku poskytují azyl, když byli v ČR na dovolené, jeli se tam podívat. Potřebné doklady jim vyřídili v CK Navigátor. Měli shengenské vízum, jeli z Prahy do Vídně vlakem. Žalobkyně uvedla, že pokud by se vrátili do Běloruska, jistě by měli problémy s policií, asi by je zavřeli. Známým nic neřekli, dala vědět své dceři a manžel volal do práce, že jede na léčení a neví, kdy se vrátí. K pobytu v Bělorusku žalobkyně uvedla, že se tam nedalo žít, zem opustili kvůli vysoké radiaci. Před deseti lety začali mít zdravotní problémy, všichni ostatní již zemřeli. I nyní je tam radiace, zdraví lidé tam mohou žít, nyní již není smrtelná, ovšem oni, kteří zažili havárii a museli zůstat při její likvidaci již nejsou schopni toto vydržet. Nevěděli, kam jet, kde by je přijali, nevěděli o azylu v ČR, měli jedinou adresu do Rakouska. Její zdravotní problémy byly v zemi původu k nevydržení, měla tlak přes 200 a hrozné bolesti hlavy, předepsané léky jí nepomáhaly, dovozové léky nebyly k sehnání. Ozáření léčeno nebylo, ona absolvovala léčbu na Kubě, Sovětský svaz s tímto neměl zkušenosti. Nyní je v zemi původu takový režim, že by dostali pouta už ve vlaku, za to, že se nevrátili včas ze zájezdu. Žalobkyně byla seznámena s podklady, které správní orgán shromáždil za účelem posouzení situace v zemi původu.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že žaloba byla podána důvodně. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.).

Krajský soud po přezkoumání a projednání věci souhlasí se závěry správního řízení, vyjádřené v napadeném rozhodnutí tím, že žalobkyni a jejímu manželovi byla udělena doplňková ochrana, neboť nelze vyloučit možnou hrozbu vážné újmy, a to z důvodů, kterými se žalovaný podrobně zabýval na str. 6 - 8 svého rozhodnutí. Soud se tak věnoval pouze hodnocením správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí v jeho prvním výroku, a to o neudělení azylu dle §§ 12 – 14 zákona o azylu a na základě skutečností, uvedených v řádném doplnění žaloby pak zejména žalobní námitkou, podrobně uvedenou, tedy, že správní uvážení žalovaného dle § 14 zákona o azylu trpí nedostatkem, spočívajícím v nedostatečném rozsahu skutkového zjištění. V této souvislosti soud odkazuje na své rozhodnutí, učiněné pod sp. zn. 29 Az 9/2011 dne 2. 4. 2012 ve věci manžela žalobkyně, které rovněž poukázalo na obdobný problém. Žalobkyně ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany a dále v rámci provedených pohovorů vypověděla, že byla zdravotní sestrou, v době výbuchu jaderné elektrárny bydlela v její blízkosti a bezprostředně poté byla nucena prakticky ve vojenském režimu nastoupit jako zdravotnice při likvidaci katastrofy. Poté, co onemocněla anémií, dostala možnost léčby na Kubě, kde si léčila i popálené ruce a problémy ledvin. Poté uváděla, že manžel, s nímž se seznámila právě v průběhu likvidací následků havárie, ji odvezl do Běloruska a bydleli v Minsku, ovšem tamní rozsáhlé okolní území je dosud zamořeno a na ně oba takové prostředí mělo po plynutí dalších let velmi neblahé následky, manžel začal mít srdeční problémy, na které nemohli sehnat účinnější dovozové léky, obdobné problémy měla i ona při snaze léčit vysoký krevní tlak a úporné bolesti hlavy. Oba tyto vážné zdravotní problémy přičítají tomu, že jejich zdravotní stav byl následkem pobytu v zamořené zóně bezprostředně po výbuchu vážněji ohrožen a další dlouholetý pobyt měl velmi negativní vliv nejen na jejich zdraví, ale jsou přesvědčeni, že ohrožoval jejich život, mnoho ostatních známých již nežije. V tomto směru pak žalobkyně předložila spolu s manželem soudu jako důkaz zprávu o rozsahu jaderné havárie (jako dosud nejtěžší v historii) a o následcích, které tato měla na okolní území. Soud si je v daném případě plně vědom toho, že uvážení o případném naplnění podmínek ust. § 14 zákona o azylu je plně v kompetenci správního orgánu. Soud však, po přezkoumání věci, dal za pravdu žalobní námitce o dosud nedostatečném zvážení všech skutečností, které žalobkyně sdělila, s tím, že považuje za nezbytné se s těmito řádně v novém rozhodnutí vypořádat. Správní orgán ve svém rozhodnutí na str. 5 a 6 popsal, proč nemohl dospět k závěru naplnění podmínek, zvláštního zřetele hodných ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu, uvedl, jakým onemocněním před odjezdem z vlasti žalobkyně trpěla a skutečnost, plynoucí z podkladových materiálů v tom smyslu, že jednak považuje za zarážející, že při takových zdravotních problémech cestovala a dále, které zdravotní zařízení v Minsku bylo schopno řešit její zdravotní problémy, poukázal i na to, že žalobkyně uváděla, že se léčili s manželem bylinami. Dle přesvědčení soudu však tvrzení žalobkyně obsáhlo širší problematiku, kterou soud považuje za nutné před rozhodnutím ve věci vyřešit – žalobkyně hlavně uváděla, že dalším pobytem jejím a manžela na zamořeném území je vážně ohroženo její zdraví a též život, neboť v Bělorusku je prostředí, které v souvislosti s jejich (výše popsanou minulostí) má na jejich zdravotní stav podstatně horší dopad než na zdravé lidi. Uváděla, že jejich vrstevníci, kteří na tom byli podobně, již nežijí a že poté, co jim začaly padat zuby,

růst mateřská znaménka a kostní výrůstky a začaly mít velmi vážné problémy zdravotního stavu považovali za nezbytné, změnit pobyt v zamořeném území za ekologicky čistší prostředí. Na základě takto vedených sdělení a námitek je soud přesvědčen, ač v žádném případě nechce jakkoliv předjímat výsledek, že pro řádné posouzení těchto skutečností bude potřebné zabezpečit podklady o tom, jakým způsobem se země původu vypořádala s ochranou zdraví lidí, kteří se bezprostředně po delší dobu účastnili na likvidaci následků havárie, jaká je zdravotní péče v tomto směru a též s tím, zda je reálné tvrzení žalobkyně o ohrožení jejího života v případě dalšího pobývání v zemi původu (rozuměj na základě jí tvrzených zdravotních problémů). Soud je přesvědčen, že žalovaným namítaná judikatura Nejvyššího správního soudu v průběhu jednání soudu v daném případě sice na věc dopadá, ovšem neodpovídá na šíři žalobkyní uváděných dopadů, jak uvedeno výše. Za situace, výše popsané, měl z uvedených důvodů soud za to, že podklady a argumentace žalovaného nebyly s ohledem na žalobkyní tvrzené skutečnosti zcela úplné a proto postupoval v souladu s ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. a napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost zrušil. S odkazem na totéž ustanovení a jeho odst. 4 pak soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšná žalobkyně účtovala náhradu jízdného z místa pobytu k jednání soudu a zpět, a to vlakem v ceně 75,-- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej

zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 2. dubna 2012

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně